

12. søndag, år B

Kjære brødre og søstre,

«Lovpris Herren for han er god, evig er hans kjærlighet!» er dagens omkved til responsorielsalmen. Det setter tonen til dagens liturgi for å forstå Guds miskunn. Gud snakket med sin utvalgte nasjon på forskjellige måter, og i dag snakker Han med oss gjennom den hellige skriften.

I den første lesning hørte vi, at Gud snakket med profeten Job ute i stormen. I disse dager går vi på tur for å slappe av, og beundrer naturen, men mange ganger glemmer vi å prise Gud som skapte alt dette. Derfor hørte vi i dag Guds spørsmål til Job: «Hvem stengte for havet med porter, da det brøt skummende frem fra dypet, den gang jeg kledde det med skyer og svøpte det i skodde, den gang jeg satte en grense for det og stengte med dør og bom? ‘Hit kommer du’, sa jeg, ‘ikke lenger, her skal dine stolte bølger legge seg». Gud i hans miskunn skapte alt vi trenger i den verden. Han har satt grensen til alle, men bare til oss mennesker ga han frivilje. Hvor ofte takker vi for dette? Men på den andre siden minner vi Ham ofte om våre behov!

I lys av det kan vi forstå bedre dagens andre lesning, hvor den hellige Paulus sier til Korinterne, «det er Kristi kjærlighet som driver oss – fordi vi forstår, at når én er død på alles vegne, så er hans død alles død». Det betyr at Gud savner oss fordi vi er hans barn. Mange ganger handler man med Gud som businessmenn. Jeg gir deg det, og du gir meg det andre. Jesus viser oss sitt hjerte og det betyr at Han kom til verden for å frelse deg og meg. Han ga sitt liv for oss. I stedet for å kreve, la oss takke ham for hva han gjør for oss og alle mennesker. Jesus sier i den hellige Johannes evangelium (Joh 12,32), «når jeg blir løftet opp fra jorden, skal jeg dra alle til meg». Det er hans kjærlighet og miskunn som drar alle til ham fordi alle trenger det, til tross for at mange ikke vet om det.

På samme måte leser vi i første lesning hvordan Gud snakket ut av stormen, i evangelium hørte vi også at Jesus stilte voldsom hvirvelvind. Jesu disipler ble sjokkert og sa «Hvem kan vel han være, som blir adlydt både av vind og sjø?» Hvem kan det? Bare den som skapte det. Derfor når vi går på tur i skogen eller er på sjøen, må vi huske å takke Gud for at Han skapte alt dette for oss. Den hellige Francis av Assisi kalte «fratello sole, sorella luna» betyr bror sol og søster måne. La oss ikke ta det for gitt, men prise Gud for alt vi bruker i vårt vanlige virke. La oss alle sammen synge (Lov Herren – nr. 744):

- 1) Måne og sol, skyer og vind og blomster og barn skapte vår Gud. Himmel og jord, allting er hans, Herren vår Gud vil vi takke.

**Refr.: Herre, vi takker deg, Herre, vi priser deg,
Herre, vi synger ditt hellige navn!**

- 2) Jesus, Guds Sønn, død på et kors for alle, for oss, lever i dag. Ja, han er her, ja, han er her, Herren vår Gud vil vi takke.
- 3) Ånden, vår trøst, levende varm og hellig og sterk, taler om Gud, bærer oss frem dag etter dag. Herren vår Gud vil vi takke. **Amen.**

P. Anthony Erragudi SVD